

NEBEZPEČNÁ LÁSKA

Kateřina Petrusová

FRAGMENT

Nebezpečná láska

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

L. N. Tolstoj – Anna Karenina

Ruda z Ostravy – BESCELER !!!

Tomio Okamura – Umění vládnout

Václav Klaus – Zápisky z cest

Jiří Drašar – Cesta ohněm a jiné povídky

Kateřina Petrusová

Nebezpečná láska – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEBEZPEČNÁ LÁSKA

NEBEZPEČNÁ LÁSKA

Kateřina Petrusová

1.

Už zase jsem to stíhala jen tak tak. Ujelo mi metro v 15:36, takže jsem prošvihla autobus a teď jsem od zastávky běžela. Kdybych nebyla líná a jezdila na kole, nemusela bych tohle řešit. Jenže v pět ráno, po dvanáctihodinové směně, to se mi vážně nebude chtít ani chodit, natož jet na kole. Já vím, vlastně tam nic nedělám, ale nikdy jsem nebyla noční pták. Noční služby mi dávají zabrat.

Proběhla jsem ulicí, lemovanou po obou stranách krásnými zdobenými branami a vysokými zdmi. Zastavila jsem se až u posledního domu napravo a zazvonila jsem. Téměř okamžitě se z mluvítka ozvalo: „Jo?“

Zavrtěla jsem hlavou. Věděla jsem jistě, že mě viděl na monitoru. A stejně se zeptal.

„Tady Paige.“

„Jdeš pozdě,“ posmíval se mi. Ozval se vysoký přerušovaný tón, který oznamoval, že se brána otevírá. Proklouzla jsem dovnitř a utíkala k domu. Nemusela jsem klepat, Julia mi otevřela, ještě než jsem se dostala ke dveřím. Usmála se na mě. Tony, jako vždy napravo ode dveří v tom svém šmíráckém koutě, se na mě ani nepodíval. Připadal si hrozně důležité, když sledoval všechny obrazovky a přepínal si jednotlivé kamery po celém pozemku. Nikoho z Russoových jsem neviděla ani neslyšela. On byl nejspíš ještě v práci a ona... Kdo ví.

Vyběhla jsem do patra a nahoře nad schodištěm se málem srazila s Rhondou. Snažila se tvářit našťavaně, ale myslím, že její mimické svaly by nic takového ani nedokázaly.

„Kde jsi? Už jsem se lekla, že mě tu chceš nechat i přes noc! Ale já bych tu nezůstala, měla jsem v plánu počkat do půl a pak utéct,

ať se Tony stará. Nebo ať se starají oni, tak se to přece dělá normálně, ne?“ brblala, ale nezněla našťvaně. Ona neuměla být našťvaná, bylo to moje čokoládové sluníčko. Jako vždycky, když jsme se střídaly na směně, mě objala a mně bylo na chvílku skvěle. Ji jsem měla vážně a upřímně ráda. Věděla jsem, že až ráno přijede Thomas, třetí ošetřovatel, bude předání směny o poznání chladnější a nepříjemnější.

„Všechno v pohodě?“ zeptala jsem se Rhondy a kývla bradou ke dveřím vedoucím do ložnice starého pana Russoa. Přes tvář jí přeběhly chmury a mně se zrychlil tep. Věděli jsme, že už to nebude trvat dlouho. Ale my dvě jsme doufaly, že tu s námi starý pán ještě chvílku pobude.

„Odpoledne tu byl doktor a moc se mu to nezdálo. Přidal morfium. Pan Luca se dneska ještě neprobudil. Dnes ho máš nechat být, žádné mytí, nic.“

Měla jsem po náladě. Těšila jsem se na to, až si po každovečerní rutině cvičení a mytí sednu do křesla u hlavy postele starého pána, otevřu jeho oblíbenou Agathu Christie a budu mu chvíli číst, než usne. Třeba by si vzpomněl, že tuhle knížku už četl několikrát. Možná by se rozpovídal o tom, jaké to bylo za války nebo jak neměl rád hippies. Měla jsem starého pána ráda. Byl to můj třetí svěřenec od doby, kdy jsem vyšla ze školy, a strávila jsem tu nejvíc času. Zvykli jsme si na sebe. Věděla jsem, že to jednou skončí. Jen jsem nechtěla, aby to přišlo už teď.

V pokoji byla téměř úplná tma. Jen lampa u mého čtecího křesla a monitory trochu osvětlovaly prostor. Na velké, neuvěřitelně drahé polohovací posteli ležel pod tenkou příkrývkou pan Luca a na první pohled bylo vidět, že Rhonda měla pravdu. Nevypadal dobře. Kdysi to určitě býval statný chlap, ale teď se v té velké posteli doslova ztrácel. Vrásčitou tvář měl voskově žlutou, protože před týdnem se mu zhoršila funkce jater. Dýchal tak mělce, že nebýt přístrojů, musela bych se sehnout až k němu, abych si mohla být jistá, že je ještě naživu. Bylo mi smutno.

Normálně bych teď před sebou měla protahování starého pána. Natáhnout paži, sevřít pěst, lehce zakroužit zápěstím, ohnout loket. Druhá ruka totéž. Pokrčit nohu, opatrně procvičit kotníky. Levý méně, po úrazu z mládí ho neměl tolik pohyblivý. A každé dvě hodiny změnit polohu. Díky posteli bych se ho nemusela ani dotknout, ale zdálo se mi skoro hrubé nechat nějaký systém hydraulických hadiček a já nevím čeho, aby dělaly mou práci. Přišlo mi tak nějak nedůstojné nedotýkat se pana Russoa. Normálně bych ho po cvičení omyla, a když by byl při chuti, zavolala bych do kuchyně, aby mu připravili kaši.

Dneska jsem u něj chvíli mlčky seděla a do očí se mi draly slzy.

V devět se ukázal pan Russo mladší. V perfektně padnoucím obleku, dokonalý muž středního věku. Nijak výrazně hezký, ale působil vždy příjemně.

„Žena tu nebyla?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Nechápala jsem jejich manželství. Jenže co já vím. Kdo ví, jak bude vypadat moje manželství za nějakých dvacet let. Jestli nějaké bude.

Byl na odchodu a já si to nedokázala odpustit.

„Pane Russo?“ oslovila jsem ho a přitom poslouchala, jak nervózně můj hlas zní. Otočil se na mě a čekal. Najednou jsem nevěděla, jak to říct. Podívala jsem se na starého pána a zpátky na syna, nakrčila jsem čelo a nadechla se. Zarazil mě gestem rukou.

„Vím o tom. Mluvil jsem s lékařem.“ Sklopil oči a na chvíli opravdu vypadal jako někdo, komu umírá otec. Unaveně si přejel dlaní po tváři, ale hned se zase opanoval. Narovnal se a už to zase byl ten soustředěný úspěšný profesionál.

„Kdyby něco, dejte mi vědět. Kdykoliv, ano?“ Přikývla jsem. Bez rozloučení odešel.

Chvíli po druhé hodině se starému pánovi zrychlil tep. Jen nepatrně, ale vyrušilo mě to ze čtení. Rychle jsem pohledem přejela přístroje. Všechno v normě, tedy vzhledem k jeho stavu. Vstala

jsem z křesla a prohlédla si ho. I ve sporém osvětlení bylo vidět, že vypadá jinak. Líp. Zase mi vyhrkly z očí slzy. Jak někdo dokáže dělat tuhle práci, aniž by si k člověku vytvořil vztah? Dělat všechno mechanicky a nevnímat ho jako celistvou bytost, ale jen jako tělo? Přejela jsem panu Lucovi dlaní po čele. Bylo suché a chladné. Neměl teplotu. Nepotil se. Dýchal stále mělce, ale o mnoho klidněji. Vypadal spokojeně.

Popotáhla jsem a zvedla telefon. Nejdřív doktora. Vzal to po prvním zazvonění. Zněl rozespale, ale okamžitě se probral. Do půl hodiny přijede. Pak jsem vyšla na chodbu a zamířila na druhý konec domu k ložnicím Russoových. Z pracovny se ozýval tichý hovor; zaklepala jsem.

„Dále?“ promluvil pan Russo hlasitěji. Byl uvnitř sám, ale k ramenu měl přitisknuté sluchátko telefonu – ještě pracoval.

„Pane, je mi to líto, ale už...“ Nenašla jsem vhodná slova. Pochopil mě. Dal si sluchátko k uchu a omluvil se, že zavolá později.

„Zavolala jste doktora?“ zeptal se tiše. Přikývla jsem. Společně jsme se vrátili do ložnice starého pána. Všechno bylo stejné, jako když jsem před dvěma minutami odcházela.

„Vypadá klidně.“ Pan Russo stál u postele a pozoroval otce. Nevěděla jsem, co říct. Co dělat. Tohle jsem zažívala poprvé. Zнала jsem teoretickou stránku věci ze školy, ale ani jednou jsem se svým svěřencem nebyla až do konce. James i Lisa zemřeli dokonce v nemocnici.

„Nemá bolesti?“ podíval se na mě. Zavrtěla jsem hlavou. Přikývl. Bylo ticho.

„Mám odejít?“ zašeptala jsem. Pan Russo ke mně zvedl hlavu a lehce se usmál.

„Jedině, že byste došla pro Rhondu. Měl vás rád. Jestli nás vnímá, má radost, že jste tu.“

Až doteď jsem se ze všech sil snažila dělat, že jsem nad věcí. Stačily tyhle dvě věty a začala jsem brečet. Vypadal zaskočeně.

„Já se omlouvám, nevěděl jsem... Nevím, co... Promiňte.“

Zuřivě jsem vrtěla hlavou a pokoušela se uklidnit.

„To já, mrzí mě to. Jen... Taký máme pana Lucu rády, obě.“
Byla jsem si tím absolutně jistá. Přikývl a otočil se zase k posteli.
V tichu jsme stáli a pozorovali jeho otce.

Doktor přijel téměř přesně za půl hodiny. Slyšela jsem, že dům je na nohou – taky nemusel zvonit, Julia byla vzhůru. Zkontroloval všechno to, co já před půl hodinou, a potvrdil moji domněnku. Pan Russo pak došel pro svou ženu a mě poprosil, abych si šla dát kafe.

Seděli jsme v kuchyni. Julia, kuchařka Donna, Tony a já. Za chvíli se k nám připojil i doktor s dětskou chůvičkou v ruce. Její druhá část byla přímo u monitoru srdeční akce a všichni jsme slyšeli ten pravidelný zvuk. Doktor se zatvářil omluvně. Jeho příjmení jsem si nedokázala zapamatovat, DiMarco, DiMaggio, DaMare? Ale bylo italské, stejně jako původ Russoových a všech jejich zaměstnanců. Jen my, ošetřovatelé, jsme nějak nezapadali do téhle malé Itálie.

„Budete tu do rána?“ prolomila jsem ticho. Doktor přikývl.

„Nebo spíš jak dlouho to bude potřeba.“

A zase jsme mlčeli.

Byly skoro čtyři, když se z chůvičky ozvalo první výstražné zapípání. Doktor se zvedl a rychle vyběhl nahoru. Došlo mi, že jsem se nestihla rozloučit. Znovu jsem popotáhla. Čekala jsem, že Tony si do mě rýpne, ale taky byl zaskočený. Vstala jsem a vyšla po schodech – ani jsem nemusela udělat těch několik kroků k ložnici pana Lucy, abych slyšela zběsilý alarm všech přístrojů. A pak bylo ticho. Sedla jsem si na poslední schod.

Sbohem, Lucu.

Thomas přišel ve tři čtvrtě na pět. Pořád jsem seděla na schodech, z ložnice pana Russoa mezitím vyšla jen jeho snacha a hned zamí-

řila k sobě do pokoje. Syn i doktor byli stále u něj. Nevěděla jsem, co tam dělají. Nepotřebovala jsem to vědět.

„Co tu sedíš?“ divil se Thomas. Když jsem k němu zvedla zarudlý obličej, došlo mu to. Kývl bradou ke dveřím ložnice:

„On umřel, jo?“

Ušklíbla jsem se. Jistě je naštvaný, protože si bude muset hledat novou práci. A být ošetřovatelem u Russoových bylo finančně nadprůměrně ohodnocené.

„A nemohlas mi zavolat? Nemusel jsem se sem plahočit,“ mračil se.

„Trochu úcty, ne?“ sykla jsem vztekle. Zavrtěl nechápavě hlavou:

„Aby ses z něj nezbláznila. Byl to jen pacient.“ Chvilí přemýšlel a pak se zeptal:

„Dostaneme zbytek peněz ještě teď?“

Nevěřicně jsem se na něj podívala a měla chuť ho skopnout ze schodů. Vypadal dotčeně.

„No co? Neříkej, že tu na ně nečekáš?“

„Jdi se bodnout, Thomasi!“ vyhrkla jsem.

„Zbytek vaší výplaty vám zašleme v běžném termínu, pane McFelthy,“ ozval se za mnou hlas pana Russoa a já hanbou zrudla za toho idiota. Thomas něco zamumlal a odešel. Chtěla jsem se taky zvednout, ale můj zaměstnavatel se unaveně posadil vedle mě na schod. Čekala jsem. Přece v něm musí být nějaký smutek, který dřív nebo později vybublá na povrch, ne? Třeba to bude teď. Možná si potřebuje popovídat. Obejmout. Truchlící příbuzní. Tak jsme je brali ve škole.

„Děkuju, Paige,“ hlesl po chvíli. Musela jsem si odkašlat, abych byla slyšet:

„Nemáte zač. Bylo to... Pan Luca byl úžasný. Upřímnou soustrast, pane Russo.“

Ještě chvíli jsme tam mlčky seděli. Pak vstal a jen lehce mi stiskl rameno.

On uklidňoval mě.

„Běžte se vyspat, Paige. Jste tu autem?“ Zavrtěla jsem hlavou.
„Zavolám vám taxi, chcete?“ Znovu jsem odmítla:

„Pojedu autobusem. Děkuju.“

„Dokumenty a doporučení vám pošlu,“ řekl ještě. Pak se nerozhodně sehnul a chtěl mi podat ruku, ale já ve stejný moment vstala, takže jsme se minuli. Za normální situace bychom se tomu zasmáli a tu ruku si podali, ale teď jsme oba udělali krok dozadu.

„Tak sbohem, Paige.“

„Sbohem, pane Russo.“

Odemkla jsem všechny tři zámky, vstoupila do bytu a zase za sebou zamkla.

Svlékla se jen do spodního prádla.

V lednici vzala plechovku piva, otevřela ji a žíznivě se napila. Chtělo by to spíš panáka. Několik.

Napsala jsem Rhondě esemesku, že Luca umřel. Že je mi hrozně a že výplata jí dorazí jako vždy a papíry někdy brzo.

Zapnula jsem počítač, smazala spamy z mailové schránky. Odmítla jsem pozvánku na bowling dnes večer s bratrem a jeho kamarády. A svým známým rozeslala vzkaz o tom, že hledám práci.

Lehla jsem si do postele a znovu brečela pro starého pána.

Říkali nám to mnohokrát. Když vám jeden pacient zemře, brzy tu bude jiný. Nelpěte na nich. Dejte si pozor, abyste s nimi nenavázali příliš blízký vztah.

No, tak to jsem úplně přesně nezvládla. Nikdy.

2.

Kafe s Rhondou. Pár piv s bratrem. Jeden telefonát, následovaný jednou docela podařenou nocí. Je dobré, když po rozchodu zůstanete přáteli. Přáteli. Jen ta rána jsou tak trochu rozpačitá.

„Uděláš mi snídani, vid’?“ Podepřel si hlavu rukou a sledoval mě. Musela jsem se usmát. Poprvé za ty tři dny. Byl pořád stejný, nepoučitelný.

„Možná ti dovolím, aby ses oblíkl, než tě vykopu na chodbu,“ řekla jsem, ale neuměla jsem zůstat vážná. Na chvíli se tvářil do-tčeně, ale protože už jsme vůči sobě neměli žádné závazky, neudě-lal scénu. Došlo mu, že na dělání snídaní má teď někoho jiného. Chtěla jsem si vyčítat, že jsem spala se zadaným chlapem, ale ne-dokázala jsem to. V podstatě jsem jí vracela to, co ona dělala mně.

„Tys byla vždycky moc hodná,“ konstatoval nakonec. Naklonil se ke mně, dal mi naprosto nevinnou pusu a pak se šel obléct.

„Zavolej. Kdykoliv,“ otočil se na mě ve dveřích. To kdykoliv ne-vyslovil s lascivním podtónem. Prostě kdykoliv. Tentokrát jsem se usmála trochu smutně. Kdyby nebyl můj bývalý, kdybych ho už neznala až moc dobře, rozhodně bych ho znovu sbalila. Ale ty jeho zlozvyky jsem znala až moc důkladně. Takže zas někdy, na jednu noc.

„Měj se, Kevine.“

Ještě chvíli jsem se válela v posteli. Mohla jsem si to dovolit, když jsem teď nezaměstnaná. Můžu si konečně pořádně odpoči-nout. Střídání směn mě vážně vyčerpávalo, a když jsem jednou za tři týdny měla úplně volný víkend, celý jsem ho prospala. Sna-žila jsem se dohnat ten deficit. I přesto to byla skvělá práce.

Další povzdech nad Lucou.

Rhonda na tom byla podobně, ale nezasáhlo ji to tak moc. Měla manžela, syna na univerzitě a výstavního psa, se kterým bylo podle ní práce jako na kostele. Starého pána jí bylo líto, ale brala to tak, že se to takhle mělo stát. Prožil dlouhý a spokojený život a zemřel doma. Do předposledního dne jsme mu četly jeho oblíbenou Agathu. Měla jsem to pořádně zapít a pak si najít novou práci. Ona byla v agentuře hned druhý den. Vzali si hypotéku na dům, nemohla si dovolit nepracovat. Za týden nastupovala jako asistentka k holčičce s Downovým syndromem a těšila se na tu práci jako malá. Žádné těžké nemoci. Žádná hrozba smrti, která visí ve vzduchu a může přijít kdykoliv. Ráno ji vyzvedne, pojedou s ní do školy, odpoledne s ní stráví doma, navečer přijedou rodiče z práce a Rhonda půjde domů.

„Říkám ti, zlatíčko, najdi si něco podobného. Ty to potřebuješ. Žádní staří lidé, žádné umírání. Dojdi do agentury a řekni: Hele, chci něco aspoň tak úžasnýho jako Rhonda! A jestli ten skrček bude proti, povídám ti, že se tam na něj dojdu podívat! Hezky mi to zavolaš a já si ho podám, platí?“

Chtěla jsem poslechnout. Jít do agentury a škemrat o někoho, kdo mi jen tak neumře. Jenže jsem si byla skoro jistá, že mě rychle vypoklonkují. Nedokázala jsem se chovat tak bezprostředně a mile, ale zároveň si umět důrazně říct o cokoliv. O lepší práci, o víc peněz, o volno. Na to jsem byla moc málo odvážná.

Z přemýšlení mě vytrhlo zvonění telefonu. Ráno mohla volat jediné máma. Zavřela jsem oči a ušklíbla se. Teď jsem na ni vážně neměla náladu. Bratr jí určitě řekl, že jsem bez práce, a ona si ne nechá ujít příležitost pro svou řeč. Chvilí jsem si pohrávala s myšlenkou, že jí to prostě nezvednu. Nakonec jsem se jako správně vychovaná dcera po mobilu natáhla.

„Ahoj, mami.“

„Paige? To jsi ty?“ Tlumeně jsem si povzdechla. Proč se na to ptá, když ví, že jsem to já?

„Jo, mami, to jsem já.“

„Zniš hrozně!“ vyčetla mi. „Vůbec jsem tě nepoznala!“ A kdo by ti asi zvedal mobil? Kdo by ti říkal mami?

„Jsem rozespálá, před chvílí jsem vstávala,“ řekla jsem po pravdě. Hned mi došlo, že to byla chyba.

„Je půl desáté! Nemůžeš spát takhle dlouho! Nesmíš vypadnout z rytmu, miláčku. Nic se neděje, tak nemáš práci. Nemusíš kvůli tomu upadat do depresí.“

„Já neupadám do depresí,“ namítla jsem chabě. Možná jsem trochu lhala.

„Slyším, jak mluvíš, Paige! Jsi ukázkový případ! Za ztrátu práce se nemusíš stydět.“

„Mami, já nepřišla o práci. Nevychodili mě. Umřel mi svěřenec,“ vysvětlovala jsem unaveně.

„Byl starý,“ snažila se mě uklidnit. Mělo to spíš opačný účinek. Musela jsem se ovládat, abych nezačala vztekle křičet. Možná jsem vážně trpěla až moc. Asi se mi to vymklo z rukou.

„Víš, měla bys konečně začít dělat něco jiného,“ řekla. Věděla jsem moc dobře, co přijde. „A měla by sis konečně najít někoho normálního! Slušného muže, který se o tebe postará!“

Měla jsem chuť oponovat, že jsem tu dnes v noci měla Kevina a postaral se o mě docela dobře, ale jen bych ji víc naštvála. Prostě mi to potřebovala říct.

„Už nejsi nejmladší, Paige!“ vytasila argument, kterému se nedalo nijak odporovat. Ona v mém věku už měla mě. Čekala Petera. A já? Já nic.

„Ale rozhodně nejsem stará,“ povzdechla jsem si nakonec. Chtěla jsem ještě namítnout, že doba je jiná než před čtyřiadvaceti lety, kdy mě porodila, ale ignorovala mě a brebentila dál:

„Měla by sis najít slušnou práci, někde na recepci na klinice nebo jako sestřička v nějaké hodně příjemné ordinaci. A kdo ví, třeba se seznámíš s nějakým milým lékařem!“ Zavrtěla jsem

s úšklebkem hlavou, ale hned jsem se vzpamatovala a zatvářila se slušně. Jako by to snad mohla vidět. Nakonec jsem přišla na akceptovatelnou záminku k ukončení hovoru.

„Jdu do agentury, mamí,“ vyhrkla jsem ve chvíli, kdy se nadechovala. „Řeknu jim, že vzkazuješ, aby mi dali nějakou normální práci.“

Zarazila se. Skoro jsem slyšela, jak přemýšlí. Nakonec to nevydržela:

„Děláš si ze mě legraci, Paige?“

„Ne, mamí,“ ujistila jsem ji. „Prostě jim řeknu, že to tak moje máma chce.“

Jo. Dělala jsem si z ní legraci. Svým způsobem.

Opravdu jsem do agentury šla. A celou cestu jsem sama sobě držela pěsti. Prosím, ať je tam ona, a ne on, prosím, prosím!

Teď jsem seděla na nepohodlné plastové židličky a pozorovala jeho, Johna Dwighta, jak zamyšleně zírá do počítače, občas nesouhlasně zamručí a párkrát klepne prsty do klávesnice. Neměla jsem ho ráda. Bylo to vzájemné. Jeho kolegyně Rebecca byla o poznání přívětivější, ale dnes měla volno. Možná jsem měla nejdřív zavolat.

„Obávám se, že jste si nadiktovala příliš vysoké požadavky, slečno Adamsová,“ podíval se na mě a z jeho pohledu kapal sliz. „Nikoho mladého a neumírajícího nebo starého a ne vážně nemocného tu prostě nemáme. Navíc jste si u posledních zaměstnavatelů zjevně zvykla na vyšší finanční ohodnocení a v takové hladině tu není vůbec nic. Vůbec,“ zdůraznil. Měla jsem chuť mu říct, že si ho Rhonda najde a dá mu to sežrat. A taky jsem měla chuť utéct. Místo toho jsem se jen zeptala, co mi tedy může nabídnout.

Tři místa. Kvadruplegik, Alzheimer, těžká roztroušená skleróza. Z úst mi unikl povzdech.

„Pokud se vám to nelíbí, můžete si počkat na jiné nabídky,“ řekl ledově. Přesně to jsem se rozhodla udělat. Peníze mám našetřené, chvíli mi vystačí. Poděkovala jsem, rozloučila se a šla pryč. Ještě ve dveřích mi zazvonil mobil. Vytáhla jsem ho z kapsy, ale vyrušilo mě výhrůžné zakašlání. Otočila jsem se na Dwighta a ten ukazoval prstem na ozdobnou tabulku s nápisem Žádné hovory. Nevyplázla jsem na něj jazyk, na to jsem už vážně moc stará. Jen jsem vyšla ven, zabouchla za sebou dveře a pak přijala hovor ze skrytého čísla.

„Paige Adamsová, prosím?“ Co když jeden z mých známých dal moje číslo někomu, kdo shání mé služby?

„Paige, dobrý den,“ ozval se povědomý mužský hlas. „Tady Carlo Russo. Jak se máte?“

Překvapeně jsem zvedla obočí. Nečekala jsem, že ještě někdy budu mluvit s panem Russoem. Naštěstí jsem se vzpamatovala docela rychle a nezněla moc jako idiot, když jsem zamumlala, že dobře, a zeptala se, jak se má on.

„Dobře, děkuji.“ Slušný za každé situace. „Volám, protože jsem se o vás zmínil svému obchodnímu partnerovi a ten by se s vámi rád seznámil. Shání ošetřovatele pro syna.“ Před spojením obchodní partner lehce zaváhal, ale toho jsem si ani pořádně nevšimla, protože můj mozek vzal na vědomí jen to příjemné. Syn, ošetřovatelka.

„Rád by se s vámi setkal, aby vás poznal. Abyste vy poznala jeho syna. Řekl jsem mu, že si myslím, že nikoho lepšího nemůže najít.“

„Ehm,“ udělala jsem překvapeně a zjistila, že nevím, co říct. Nakonec jsem se zmohla na děkuji.

„Měla byste čas ještě během dneška? Spěchají na to, jejich syn špatně snáší cizí lidi a za poslední týden u nich byli čtyři noví ošetřovatelé. Žádný z nich nevydržel déle než dva dny. On je velmi vybíravý.“ Z jeho slov jsem nedokázala odhadnout ani věk dí-

těte, ani důvod, proč k sobě někoho potřebuje. Jen jsem chtěla vědět, že v nejbližších několika měsících, nebo snad i letech, nezemře. Zároveň jsem se pana Russoa bála zeptat, protože jeho otec nebyl po smrti ještě ani čtyři dny. Zvolila jsem cestu oklikou:

„A... jak je nemocný?“ Pan Russo si nervózně odkašlal a chvíli přemýšlel.

„Není nemocný, spíš v tuhle chvíli nemůže být o samotě. Byla byste víc osobní asistentka než ošetřovatelka. Myslím, že by bylo lepší, kdybyste ho viděla a až potom se rozhodla, jestli o to místo budete mít zájem, Paige.“

V hlavě mi naskočila Rhondina slova. Tohle zní jako práce podobná té její. Tohle by mohlo vyjít. A kdyby ne, za jednu krátkou návštěvu nic nedám. Podívám se na toho kluka a uvidím. Pan Russo by mi snad nenabídl něco nevhodného. A když je to rodina jeho obchodního partnera, pravděpodobně to budou stejně vzdělaní lidé jako on sám.

„Dobrá,“ souhlasila jsem, „kam mám přijet?“

„Výborně, děkuji,“ usmál se do telefonu. „Pošlu k vám svého řidiče, doveze vás. Právě jsem v jeho domě a budu tu až do večera. V kolik vás může vyzvednout?“

Navrhla jsem ve tři. Dost času na to, abych se vrátila domů, osprchovala se a udělala ze sebe člověka. Pan Russo souhlasil a rozloučil se.

Až pak mi došlo, že pro mě opravdu přijede jeho auto s jeho řidičem.

Nejspíš jsem se měla dát na finanční audity, asi je to vážně zlatý důl.

Bylo na mně vidět, že jsem většinu noci prováděla jiné věci, než abych spala. Udělala jsem všechno pro to, aby byl první dojem na možné zaměstnavatele pozitivní. Umyla a vyžehlila jsem si vlasy, pak jsem je stáhla do jednoduchého ohonu. Nebudou mi

lítat kolem obličeje, a kdyby bylo potřeba jejich syna třeba hned umýt, nebudou mi překážet. Nalíčila jsem se, ale jen decentně. Bylo jasné, že o sebe dbám, a tudíž budu dbát i o dítě, ale zároveň to nepřeháním. Oblékla jsem si jedno z triček pro lepší příležitosti, černé s výstřihem do V, a světle šedý kalhotový kostýmek, který jsem měla už od promoce. Ze zrcadla na dveřích vestavěné skříně se na mě dívala sebevědomá, příjemná a usměvavá hnědovláška. V duchu jsem ale byla nervózní, a když jsem za pět minut tři scházela dolů před dům, srdce mi zběsile bušilo.

Ačkoliv normálně je téměř nemožné v naší ulici zaparkovat, přímo před vchodem už stálo černé auto, na kterém bylo ztraceně vidět, že nebylo nejlevnější. Před ním stál tmavovlasý opálený muž, usmál se, když viděl můj vyděšený výraz.

„Nebojte, slečno. Nekoušu,“ mrkl na mě a otevřel zadní dveře.

„Tohle je moje poprvé, tak na mě buďte hodný,“ vyhrkla jsem ve snaze zahnat rozpaky. Ocenil to lehkým uchechtnutím, a když jsem se zabořila do koženého sedadla, jemně za mnou přibouchl dveře.

„Mám pustit rádio?“ zeptal se a sledoval mě ve zpětném zrcátku. Neurčitě jsem pokrčila rameny. Vyložil si to jako souhlas a autem se rozezněla nějaká oldies hudba. Vyjeli jsme.

Čekala jsem, že pojedeme směrem na jih, do čtvrti, kde bydlí i Russoovi, řidič však zamířil do centra. Svrběl mě jazyk, jak jsem chtěla zjistit, kam přesně máme namířeno, ale nakonec jsem se zeptala na podstatnější věc:

„Vy znáte rodinu, ke které jedeme?“ Znovu si mě prohlédl v zrcátku a pak přikývl.

„Občas se s panem Russoem svezí i pan Bavetta.“

Bavetta, zase to znělo italsky. Proč mě ta informace nepřekvapovala? Udělala mi dokonce radost; už jsem se rozloučila s úžasnou italskou kuchyní, kterou jsem si užívala u Russoových. Donna toho vždycky uvařila tak nějak víc a jedna porce při denních

směnách zbyla i na mě. Kdyby kocour Garfield ochutnal její lasagne, nikdy by se od ní nehnul.

„A ten jejich syn?“ zajímala jsem se. Řidič ale jen omluvně zavrtěl hlavou. Nejspíš nic nevěděl, navíc se musel věnovat řízení, protože jsme se dostali na čtyřproudovou silnici, která byla teď ve špičce hodně ucpaná. Sjeli jsme přímo na exitu Centrum a zamířili mezi mrakodrapy. Obdivovala jsem jistotu, s jakou se řidič proplétal mezi taxíky a messengery na skútrech. Byl výborný.

Najednou, jen kousek od Times Square, jsme zahrnuli a vypadalo to, že necháme auto přímo na chodníku. Než jsem se stačila leknout, vjeli jsme do podzemních garáží. Řidič zajel až dozadu a zastavil na jednom z míst označených nápisem Bavetta, hned naproti výtahu. Vystoupil a otevřel mi dveře. Už zase mi nervózně bušilo srdce a ruce jsem měla úplně ledové. Nevěděla jsem, co tu teď v garáži budu dělat, ale řidič se na mě mile usmál a ukázal k výtahu:

„Vezmu vás nahoru, slečno.“

„Bezva,“ vydechla jsem úlevně a vydala se za ním. Výtah byl na klíč a řidič ho měl v kapse zvlášť, připnutý k očíslovanému štítku. Mlčky jsme čekali a já si v duchu znovu připomínala, jak se chovat, co říkat, že se mám lidem dívat do očí. Ještě jsem naposledy zkontrolovala složku s diplomem, licenci a doporučeními předchozích zaměstnavatelů. Jen pan Russo mi to svoje bude muset dát ústně.

S pípnutím se otevřely dveře výtahu, nastoupili jsme. Byla tam nad sebou jen dvě tlačítka. Řidič stiskl to horní, dveře se zavřely a my vyrazili nahoru. Ve výtahu chyběl ukazatel poschodí, ve kterém jsme se právě nacházeli, takže jsem neměla ponětí, jak dlouho a jak vysoko jsme jeli. Že jsme na místě, jsem poznala podle nepříjemného zhoupnutí žaludku. Dveře se otevřely a přede mnou se objevila vstupní hala. I když jsem se hodně snažila nevypadat jako slabomyslná, ohromením jsem otevřela pusy. Huňatý

koberec a přímo naproti výtahu velká skleněná plastika, nasvícená zespodu barevnými světly. V noci musela vypadat úchvatně, už teď byla nádherná. Pozorovala jsem ji s takovým zaujetím, že jsem neslyšela přícházet ženu v tmavém oblečení, dokud nepozdravila. Koberec tlumil kroky.

„Dobrý den, slečno Adamsová,“ ozvalo se vedle mě a já sebou škubla. Ženě mohlo být tak čtyřicet a vypadala hodně vážně. Rty semknuté do přísné čárky a ani stopa po vráskách od smíchu. Nepodala mi ruku a já se o to také nepokusila, protože jsem si přeríkávala pravidla etikety. Pokynula řidiči, který zase nastoupil do výtahu, a pak mi řekla:

„Jsem asistentka pana Bavetty. Ještě jednají, mám vás zatím dovést do Michaelova pokoje, abyste se mohli seznámit.“

Přikývla jsem a následovala ji. Hned za rohem se hala změnila v dlouhou chodbu a já s překvapením zjistila, že byt má dvě patra. Asistentka se vydala po schodech nahoru. Ani na vteřinu nezaváhala, přestože schody byly skleněné a bylo skrze ně vidět na zem. Nedělalo mi to dobře, musela jsem se pevně držet zábradlí a zírat té ženské na zadek. Nechápala jsem, jak se tady může pohybovat dítě, navíc pravděpodobně handicapované. Vystoupaly jsme do patra a prošly chodbou dál do útrob bytu. Zastavila před jedněmi z dveří a kývla na mě:

„Můžete dovnitř. Pokud se rozčílí, prostě odejděte. Berte to jako součást přijímacího pohovoru.“

Otočila se, podpatky odklapaly zase po schodech dolů.

Už jsem si nepřipadala tak nadšeně. Byt byl moc nóbl, plný na první pohled drahých věcí. A asistentka byla vážně nepřijemná. Nikde ani stopa po přítomnosti dítěte. Bála jsem se, že ten chudák strávil celý život zavřený v tomhle pokoji. Na to bych opravdu neměla. Zhluboka jsem se nadechla a zaklepala. Napočítala jsem do pěti, a když se nic neozvalo, otevřela jsem dveře a vstoupila.

Nebyl to dětský pokoj. A zároveň byl. Velké letiště z nějakého drahého dřeva, na něm tmavě šedé saténové povlečení. Po pravé straně těžké tmavé police, teď zrovna prázdné. U okna stála šedá kožená pohovka a konferenční stolek. Na stěnách prosvítaly obdélníky po obrazech, které někdo odnesl.

A všude ležely hračky. Auta, logické hry, stavebnice, figurky zvířat ze statku, postavičky hasičů. Autodráha. Vlázky. Spousta pomalovaných papírů a pastelek.

Nikde žádné dítě.

Za dveřmi vedle postele se ozvalo spláchnutí. Slyšela jsem téct vodu v umyvadle – moje nervozita dosáhla vrcholu. Pak se otočila klika a do ložnice vešel dospělý muž.

Tedy...

Vypadal jako dospělý muž. Na první pohled. Mohlo mu být nanejvýš třicet. Vysoký, štíhlý, ale ne hubený, tmavé vlasy, tmavé oči, strniště. Na sobě měl džíný a bílé tričko s límečkem, na kterém byl flek od něčeho čokoládového. Zaraženě mě sledoval a já určitě vypadala stejně. Protože i když vypadal naprosto zdravě, v jeho očích bylo něco jinak. Ten pohled byl neuvěřitelně... dětský. Bezelstný, upřímný. Zvědavý. Pořád ještě mi to pořádně nedocházelo, nebyla jsem si jistá, ale skoro to vypadalo, že tohle byl vážně syn, o kterého bych se měla starat. Jen byl tak trochu dospělý. A zároveň nebyl.

„Ahoj,“ vydechla jsem. Sklopil oči. „Ty jsi Michael?“ pokračovala jsem a snažila se znít mile. Rozpačitě přešlápl a pak si rychlým pohybem dřep. Popadl do velkých rukou papír a oranžovou voskovku, postavil se a natáhl ke mně ruce. Podíval se mi do očí, zešíroka se usmál a zeptal se:

„Umíš nakreslit hasiče?“

3.

Nikdy jsem neuměla kreslit. Doživotně jsem zamrzla u dětských postaviček s nulovou perspektivou. Ještě tak bych zvládla udělat v mapě roztřesenou čáru z bodu A do bodu B, ale hasiči, to byl docela problém. Jednoduchý obdélník se dvěma koly by na auto mohl stačit, ne?

„Maják,“ napovídal Michael, klekl si na zem vedle konferenčního stolku a s dětským nadšením pozoroval moje snažení. Dokreslila jsem malý hrbolík na střechu auta.

„Žebřík,“ začínal znít trochu netrpělivě. Lekla jsem se; asistentka mluvila o rozčilení, a že to mám brát jako součást přijímacího pohovoru. Když ho teď vytočím tím, že neumím nakreslit hasiče, žádné další pokračování pohovoru nebude.

„Ukážeš mi, jak se kreslí pořádný hasičský auto?“ zeptala jsem se. Zamračeně se na mě podíval a rychle zavrtěl hlavou. Snažila jsem se vymyslet omluvu pro to, že prostě nevím, jak přesně vypadá takový nákladák, ale v jeho přítomnosti mi to moc nemyslelo. Myšlenky se mi točily jen okolo něj. Přistihla jsem se, že zůstávám ve střehu. On vypadal naprosto zdravě. Neměl žádné zvláštní rysy, které doprovázejí některé formy vrozených handicapů. Jen naprosto normální, nijak výjimečný dospělý muž, který se chová jako dítě. A já si pořád nebyla jistá, že to na mě nehraje. Nikdo mi neřekl, jak přesně je nemocný. Co když tohle všechno okolo je jen nějaký jeho výmysl, jak odehnat dalšího zájemce o místo? Možná si ze mě jen dělá legraci.

„Michael,“ oslovila jsem ho. Podíval se mi do očí. Netvářil se škodolibě nebo pobaveně, měl mimiku dítěte. I tak jsem si to musela ověřit: „Děláš si ze mě legraci? Je to nějaká hra?“

Na moment bylo vidět, že jsem ho zmátla. Nerozuměl tomu, co říkám. Pak si z mých slov vybral to, co se mu hodilo:

„Budeme si hrát?“ Nadšení v jeho hlase bylo jednoznačně dětské, stejně jako způsob, jakým se mu rozzářil obličej. Vážně takový byl. Zalila mě vlna lítosti.

„S čím si chceš hrát?“ usmála jsem se. Krátce se zasmál – čistá radost, žádný nucený smích – a po kolenou se došoural doprostřed pokoje k autodráze. Sundala jsem si sako a sedla si k němu. Místo autíček, která k dráze patřila a byla rozházená po místnosti, začal do jednotlivých jízdních pruhů stavět figurky zvířátek.

„Ta tam ale jezdit nebudou,“ upozornila jsem ho. Podíval se na mě a bylo mi jasné, že si o mně právě nemyslí nic pěkného. Doufala jsem, že dětsky nic pěkného. Z nějakého důvodu jsem cítila, že bych se mu měla omluvit:

„Už jsem si dlouho nehrála, víš?“

Narovnal všechny figurky do řad, dvakrát se mu podařilo příliš velkými prsty pár z nich shodit. Trpělivě je znovu stavěl. Až potom se, s pohledem pořád upřeným na zvířata, zeptal:

„Ty nemáš děti?“

V prvním momentu jsem chtěla odpovědět, že ještě ne, protože se na ně necítím dostatečně dospěle a taky nemám nikoho, s kým bych si je mohla pořídit, ale došlo mi, že jemu je to jedno. Takže jsem řekla prostě jen ne. Začal popostrkovat figurky v krajní řadě a přitom mě vyslychal:

„Máš zvířátko?“

„Nemám. Ale chtěla bych nějaké mít.“

„Co bys chtěla?“ Na chvíli jsem se zamyslela. Se psem je moc práce, musí se venčit a cvičit. Kočky mají moc pronikavý pohled, vždycky mám pocit, že mnou pohrdají. Už mi toho moc na výběr nezbývá.

„Asi papouška,“ řekla jsem nakonec. Z neznámého důvodu se Michael vesele zasmál a do čela závodu se dostalo prase.

„Máš auták?“ zajímalo ho. Zavrtěla jsem hlavou.

„Jezdím metrem a autobusy a na kole, to je rychlejší než autem.“

Narovnal se a podíval se na mě tak nevěřícně, že jsem stěží skryla úsměv.

„Ty jezdíš na kole po městě? Mezi autama?“

„Jasně,“ přikývla jsem. „Jsou tam stezky pro cyklisty a taky vyznačený pruhy, víš?“

Samotnou mě udivovalo, jak snadné bylo brát ho jako dítě. Ještě pořád jsem se cítila trochu nesvá, nedokázala jsem se úplně uvolnit. Stále jsem podvědomě čekala, kdy se mu změní výraz a řekne, že jsem blbá naivní koza. Ale tyhle pocity byly už jen na pozadí, protože i kdyby byl dobrý herec, tu zvláště nemotornou mimiku by nejspíš nezvládl.

„A jak se jmenuješ?“ Dospělého by tohle zajímalo jako první, jenže on potřeboval nejdřív vědět, jestli mám děti, zvíře a auto. Další bod pro to, že to na mě nehraje.

„Jsem Paige,“ řekla jsem a čekala. Pamatuju si to z dětství, tehdy jsem kvůli svému jménu probrečela hodně nocí. A nezklamal:

„Jako stránka (page)?“ vykulil na mě oči a zase byl dítětem. Tohle byla naprosto typická reakce. Usmála jsem se.

„Skoro. Moje jméno se ale píše jinak.“

Zahihňal se. Kdyby v tom dospělém muži bylo o něco starší dítě, určitě by se zeptal, jestli mě může obrátit. Jako malá jsem kvůli svému jménu tátu s mámou nesnášela. Ale nejspíš bych byla nespokojená i s Jane nebo Paulou. Děti si vždycky najdou důvod, proč jméno komolit.

Skloněná k autodráze a zády ke dveřím jsem si nevšimla, že je v pokoji někdo další – až když se za mnou ozval mužský hlas:

„Ještě jste neutekla.“

Trhla jsem sebou a skoro jsem vykřikla. Michael se rozchechtal tak, až celý zrudl. Držel se za břicho a svalil se na bok na zem, zatímco já se otočila za původcem zvuku.

Bylo vidět, že to je Michaelův bratr. Byli si hodně podobní, tenhle ale měl vlasy úplně na kraťoučko a na skráních se mu mezi těmi černými dalo najít pár šedivých. Neusmíval se, vypadal mnohem vážněji než bratr, ale v porovnání s asistentkou se to zdál být milý člověk. Vydechla jsem, abych se uklidnila. Postavila jsem se a otočila se k němu čelem.

„Zatím nebyl důvod,“ odpověděla jsem. „Jsem Paige Adamsová, těší mě.“ Nepodal mi ruku, jen kývl. A tím jsem pro něj přestala existovat. Překvapeně jsem sledovala, jak si v obleku, který nevypadal draze, takže určitě drahý byl, sedl na zem hned vedle Michaela.

„Děláš závody?“ zeptal se. Michael nadšeně přikývl a podal mu hrst zvířátek.

„Můžeš taky,“ dovolil mu. „Ona nemá auto,“ pověděl na mě a sledoval, jak ten starší staví za sebe krávu a dva koně.

„To by nevadilo, stejně byste byli doma,“ pokrčil rameny. Michael se zamračil a pak se na sourozence prosebně podíval:

„Mohli bysme jít do parku?“

Ten starší razantně zavrtěl hlavou. „Víš, že nemáš chodit ven, dokud ti nebude líp.“

Pokud jsem doteď neměla stoprocentní jistotu, jestli to Michael nehraje, získala jsem ji. Svěsil koutky a na čele mu vyskočily hluboké vrásky. A pak se rozbřečel. Příznačně dětským způsobem. Vztekla. Trucovitě.

„Ale já chci!“ zakvílel. Jeho bratr pomalu vydechoval nosem a snažil se zůstat v klidu. Michael mu to vůbec neulehčoval. Svalil se na zem a začal kolem sebe kopat nohama. Ten starší musel vyskočit a udělat krok dozadu, aby neschytil ránu.

„Michaele,“ oslovil ho netrpělivě. „Na tohle se fakt vykašli!“

Prosba zůstala nevyslyšena. Sledovat fyzicky dospělého muže, jak se chová jako tří- nebo čtyřleté dítě, bylo svým způsobem fascinující. Zároveň mě ten vzteklý a přehrávaný jekot iritoval.

Zalovila jsem v paměti a vybavila si přednášky z vývojové psychologie. Vztekající se dítě ignorujte, pokud to podmínky dovolí, nebo odvedte jeho pozornost jinam. Rozhlédla jsem se po pokoji a hned jsem si všimla velkého hasičského auta, vyvedeného do nejmenších detailů. To bude ono.

„Mikee, ukážeš mi, jak se zachází s tímhle autem?“ řekla jsem dost nahlas, že mě musel slyšet i přes ten záchvat. Došla jsem k autu, dřepa si a trochu neohrabaně se pokusila s ním popojet. Prakticky okamžitě zmlkl a po čtyřech dolezl ke mně.

„Tak ne!“ odstrčil mi ruku. „To jsou hasiči na dálkový ovládání.“ Zase po kolenou dolezl k posteli a se soustředěným výrazem zvedl na jedné straně polštář. Přes tvář mu přeběhlo zklamání.

„Tady ne,“ povzdechl si a přelezl po posteli na druhou stranu, aby mohl zvednout druhý polštář. „Tady!“ zajásal a řítil se ke mně s velkou černou věcí s několika páčkami a knoflíky. Namířil na auto a to začalo svítit a troubit.

„To mi dal Robbie,“ zamumlal a auto se rozjelo ke gauči. Narazilo do něj, což Michaelovi udělalo radost. Zvedla jsem oči k bratrově – sledoval mě se zvednutým obočím. Pousmála jsem se.

„Vy máte děti?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou a ve stejném okamžiku Michael s očima upřenýma na auto odpověděl za mě:

„Nemá.“ Usmála jsem se víc.

„Tohle bylo... nečekané,“ řekl bratr. „Je teď hodně protivný, nevíme proč. Měl jednu ošetřovatelku od chvíle, co ho pustili z nemocnice, až do minulého týdne, ale pak se začal kvůli všemu vztekat a zbil ji. Asi si to ani neuvědomoval, prostě kolem sebe vztekle tloukl, ale byla hodně pomlácená. Doktoři mu předepsali nějaké léky na uklidnění, ale prozatím všechny, co přišli před vámi, vytočil a vyhnal. A vy se ho zeptáte na auto...“

„Jmenuje se Paige, ale píše se to jinak než stránka,“ vstoupil mu do toho Michael. Poprvé se jeho starší bratr usmál. Pak se zase podíval na mě:

„Asi se mu líbíte.“ Zarazil se a rozpačitě dodal: „Nemyslím, jako že líbíte, ale jako...“

„Chápu,“ ujistila jsem ho. Přikývl.

„Přijdeš zase?“ zeptal se Michael a hasičské auto mi nabouralo do nohy. Zacouvalo a znovu do mě drclo.

„Mikeu!“ napomenul ho bratr. Otevřela jsem pusu a chystala se říct, že když budou pro i jeho rodiče, přijdu ráda, ale otevřely se dveře a dovnitř rázným krokem vstoupila žena v černém kostýmu, a i přesto, že byla uvnitř domu, také v klobouku. Mohlo jí být stejně dobře padesát jako šedesát – byla skvěle nalíčená a evidentně o sebe dbala, takže věk se nedal přesně odhadnout. Michael pustil ovládání od auta, jako by ho pálilo, a postavil se. Nepodíval se na ni, pohled měl zabodnutý do země. Bratr se narovnal.

Došlo mi, že tohle bude matka.

„Co to bylo za řev?“ pronesla hlasem tak jedovatým a řezavým, až jsem měla chuť se přikrčit. Naštěstí jsem se dokázala zarazit a zůstala jsem stát s pohledem upřeným na ni.

„Michael se trochu zlobil, ale hned se uklidnil,“ vysvětlil situaci bratr. Matka se podívala na Michaela, a i když jsem tu byla jen pár minut a nevěděla, jaké jsou jejich vztahy ani co přesně mu je, došlo mi, že jí to vadí. Hodně. A to mě naštvalo. Pokud je nemocný, měla by stát při něm, ne? Proč se na něj dívá jako na odpad? Vzápětí jsem se mohla přesvědčit o tom, že odpad jsou nejspíš všichni kolem, protože pohled stočila na mě a taky se tvářila víceméně znechuceně. Doufala jsem, že na mně není vidět, co si o ní myslím.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem. Neodpověděla, jen ukázala špičatým rudým nehtem na Michaela a doslova zasyčela:

„Ještě jednou, a nepřej si mě. Řekla jsem ti, že tu bude klid!“

„Matko,“ pokusil se do toho vložit druhý syn, ale i jeho zpražila naštváním pohledem. Otočila se a odešla na chodbu stejně vztekle, jako přišla.

„Leo!“ rozlehl se velkým prostorem její nepříjemný hlas. Znovu jsem sebou trhla. Ještě před minutou bych bez zaváhání řekla, že tu práci беру. Teď jsem si tím jistá nebyla. Něco jiného byla paní Russoová, která mě v podstatě ignorovala, a něco jiného tahle... babizna.

Jako kdyby věděl, co se mi honí hlavou, starší z bratrů trochu omluvně dodal:

„Většinu dne tráví mimo byt. Špatně nese, co se s Michaellem stalo.“

Jen jsem přikývla. Michael dál stál se sklopenou hlavou a mně ho bylo líto. V hlavě se mi rozbíkal varovný majáček: nemělo by mi ho být líto. Měla bych to brát tak, jak to je. Jenže on vypadal tak nešťastně, že jsem prostě udělala krok k němu. Byl skoro o hlavu vyšší než já, takže jsem musela zvednout ruku, abych ho mohla pohlédnout po rameni:

„Ukážeš mi ještě jednou, jak se jezdí s těmi hasiči, Mikee?“ Zvedl oči a popotáhl. Odolala jsem nutkání vytáhnout papírový kapesníček a utřít mu nos. Na to bylo vážně brzy. Přikývl a sehnul se, aby sebral upuštěné ovládání. Pak mi ho strčil před obličej a zadrmolil:

„Tady dopředu, tady dozadu, takhlenc tam a takhlenc tam.“

„Doprava a doleva,“ opravila jsem ho automaticky. Zopakoval to po mně.

„Dojdu pro otce,“ oznámil ten starší a někam odešel. Michael mi ovládání nepůjčil, prohlásil, že mi to ukáže sám. Vypadal, že zapomněl jak na svůj vztekly záchvat, tak na matku. Zase se tvářil spokojeně, napodoboval zvuky auta a usmíval se.

Tohle až řeknu Rhondě...

Jen co mi hasičské auto třikrát přejelo přes nohu, znovu se bez varování otevřely dveře. Tentokrát jsem se nelekla, jen jsem zvedla hlavu a podívala se, kdo přišel. Vrátil se Michaelův bratr v doprovodu staršího muže se silně prošedivělými vlasy. Byl hladce

oholený, snědý a podobný oběma bratrům. Jejich otec, pan Bavetta. Za ním jsem uviděla známou tvář pana Russoa a to mi udělalo velkou radost. Vždycky se ke mně choval skvěle, to on mi zařídil tenhle pohovor. Doufala jsem, že teď už všechno půjde jako po másle.

„Dobrý den, Paige,“ oslovil mě můj bývalý zaměstnavatel. „Leo, tohle je Paige Adamsová, o které jsem ti vyprávěl.“

Prošedivělý muž ke mně natáhl ruku a to známé gesto ve mně vzbudilo sympatie. Bez váhání spustil:

„Robert mi řekl, jak jste si s Michaellem poradila. A že se vás ptal, jestli přijdete znovu. Nemám nad čím přemýšlet. Už když mi prozradili, že Luca Russo vás měl rád a že je na vás spoleh, byl jsem pro to vás vzít. Potřebovali jsme jen, abyste padla do oka i Michaelovi. Zítra vás čekáme v devět. Smlouvu a peníze vyřešíte se synem, já mám ještě nějaké jednání.“

Došel do středu pokoje k Michaelovi a zblízka se mu podíval do očí.

„Buď hodný, Michaelle, ano?“

„Ano,“ přikývl syn – přesto stál vzpřímeně a vypadal, že má radost, že otce vidí. Pan Bavetta se otočil ke mně.

„Na shledanou, slečno Adamsová.“

A odkráčel sebevědomým krokem pryč dřív, než jsem stihla cokoli říct. Tenhle člověk měl úžasnou sílu, čišela z něj autorita. Přesně zapadal do centra New Yorku, do tohoto bytu. Udělala jsem si v duchu poznámku, že si ho doma musím vygooglovat a zjistit, co přesně dělá. Ať to bude cokoli, bude v tom mistr.

„Nashle, Paige,“ rozloučil se pan Russo a svižným krokem se vydal za svým obchodním partnerem. Zůstali jsme v už osvědčeném složení.

„Takže tu práci berete?“ promluvil na mě Michaelův bratr. Chtěla jsem říct, že ano. Neřekla jsem to. Ne takhle rychle. Potře-

bovala jsem zjistit, co Michaelovi je. Že se mi hned zítra nesloží k nohám kvůli mozkové příhodě. To by mě asi oddělalo.

„Ráda bych viděla jeho lékařské zprávy. Ani nevím, co se mu stalo,“ prohlásila jsem zamyšleně. Michael najednou zahodil ovládání auta a natáhl se po jediné věci, která byla v prázdné sestavě polic: po dálkovém ovladači. Namířil na malou televizi, připevněnou u stropu, a sedl si do tureckého sedu s hlavou zvrácenou nahoru. Když se objevil zpravodajský kanál, rozladěně křikl:

„Robbie!“

„Nevyváděj, jsem tady,“ uklidnil ho bratr. Vzal mu ovladač a stiskl jedničku. Na obrazovce se objevila Mašinka Tomáš a Michael se spokojeně usmál.

„Měl nehodu.“ Robert se narovnal a stoupl si blíž ke mně. Mluvil potichu, nechtěl, aby ho Michael slyšel.

„Jakou nehodu?“ zajímalo mě. Na chvíli zaváhal, než odpověděl:

„Autonehodu. Byl tři týdny v kómatu, a když se probрал, chtěl kakao.“

„Má poškozený mozek?“ Robert zavrtěl hlavou:

„Neurologicky je úplně zdravý. Podle psychiatrů jde o obranný mechanismus. Tvrdí, že se pravděpodobně uzdraví, že se vrátí ten dospělý Michael. Jen nevědí, kdy to bude.“

„Jak dlouho?“ hlesla jsem. Michael se rozesmál a bratr se na něj unaveně, ale klidně podíval.

„Dvacátého to bude pět měsíců. Čekali jsme, že to bude v řádu dnů, ale nic se nemění. Teda až na ty záchvaty, co měl teď,“ odpověděl pak. „Dojdu vám pro ty zprávy, snad z nich pochopíte víc než já.“

Odešel a já zamyšleně pozorovala Michaela. Byl to ideální pacient. Naprosto zdravý. Tedy fyzicky. Neumře mi. Navíc malé dítě, myslím psychicky. Prostě s ním budu trávit dny a budu za to placená, nejspíš stejně dobře jako u Russoových. Jen si dát pozor

na jeho vztek, a případně včas uhnout. A vyhybat se matce. Dokázala jsem pochopit to roztrpčení: její dospělý, pravděpodobně úspěšný syn se změnil v malého kluka, co si pocintá triko jídlem a hraje si se zvířátky a hasičským autem. Ale ani tak by se k němu neměla chovat takhle. Už jen proto, aby na něj neječela, jsem se rozhodla tu práci vzít.

„Paige?“ oslovil mě Michael, pohled pořád přilepený na televizi.

„Copak, Mikee?“ usmála jsem se. Tohle mi nikdo neuvěří.

„Koupíš zítra zmrzlinu? Robbie říkal, že jí můžu sníst kýbl.“

„Vážně?“ divila jsem se.

„Jo,“ odpověděl netrpělivě.

„Kdybys nekecal, Mikeu,“ řekl vesele Robert. Vstoupil do pokoje a podal mi složku se zprávami z nemocnice. „Trochu si vymýšlí, občas,“ dodal pro mě. „Nevěřte mu všechno.“

Přikývla jsem. Rozloučila jsem se s Michaellem a slíbila, že až se vyspí, přijdu. Vzala jsem si sako a Robert mi nabídl, že mě doprovodí.

„Možná na vás spadnu z těch schodů,“ zamumlala jsem spíš pro sebe. Slyšel mě a rozesmál se nahlas, ale jen na okamžik. Hned se zase uklidnil.

„Jde jen o zvyk,“ ujistil mě. Už jsme byli skoro u nich, když mou pozornost upoutalo něco na zdi, co jsem zachytila jen periferním viděním. Zastavila jsem se, podívala se doprava a uviděla zarámovanou fotku Michaela a Roberta v baseballových dresech. Byla nejspíš pár let stará, Robert ještě neměl první šediny. Oba se drželi kolem ramen a usmívali se. Vypadali jako normální dospělí muži, nijak zvlášť přitažliví, ale sympatičtí. Bylo zvláštní vidět Michaela takhle. Zdál se stejný, ale byl úplně jiný. Dětský výraz mu tvář změnil víc, než bych byla řekla. Robert se trpělivě vrátil a prohlížel si fotku se mnou.

„Snad se uzdraví,“ řekl tiše.

Nahlas jsem souhlasila. Uvnitř mě naprosto nečekaně a rouhačsky napadlo, že s dospělým Michaelem bych si nejspíš neměla co říct. A že by mu to mohlo ještě nějakou chvíli vydržet. Hned jsem sama sebe okřikla, ale nemohla jsem si pomoci. Nevypadal, že by mu vadilo, jaký teď je. Když si hrál a nikdo na něj nekřičel, bylo mu dobře. Neuvědomoval si, co se děje ve světě kolem, nemusel řešit finance a vztahy, nemusel chodit do práce, která ho nebavila.

Takové štěstí většina lidí nemá.

4.

Pan Bavetta byl majitelem několika společností. Jeho stavební firma se orientovala hlavně na průmyslové budovy, ale na jejím webu byly i fotografie dvou příjemně vypadajících bytových domů. Jeden z nich sloužil jako azylový dům pro matky s dětmi, druhý jako startovací ubytovna pro děti z dětských domovů, bezdomovce, co se rozhodli začít znovu fungovat normálně, a pro vězně vrácené do normálního života. Překvapeně jsem si ten popis četla znovu. Tohle by mě nikdy nenapadlo, Bavetta vypadal jako zkušený byznysmen, ne altruista. Přes odkaz pod fotkami jsem se dostala na stránky nadace Italské slunce, která oba domy spravovala. Předsedou představenstva byl Robert Bavetta. K němu mi to i sedělo, k Michaelovi se choval úžasně vládně. Nadace velkými částkami pravidelně přispívala dvěma místním nemocnicím a zároveň několikrát do roka předala peníze nějakým handicapovaným dětem nebo lidem. Na nový elektrický vozík, na speciálně upravené auto, na plat pro osobního asistenta. Bavettovi se chovali takhle ohromně už dlouho předtím, než jim k tomu dal důvod Michael.

Součástí jejich rodinného impéria byla obchodní společnost, která dovážela italské víno a potraviny a v širším centru New Yorku vlastnila čtyři specializované prodejny. Dál jsem našla galerii, jejíž majitelkou byla Barbara Bavettová. Na fotce se netvářila tak hrozně jako předtím při osobním setkání, ale ani přesto ve mně nedokázala vzbudit sympatie.

Kromě informací o firmách a obchodních záležitostech jsem nenašla nic. Žádné aférky, žádná obvinění, žádné protesty proti jejich stavbám, nic. Jen dva rozhovory pana Bavetty pro ekono-

mické časopisy a paní Bavettové pro měsíčník o umění. Svoje soukromí si buď dobře střežili, nebo byli tak zaměstnaní, že na nic dalšího neměli čas.

O Michaelovi jsem kromě jeho jména v seznamu absolventů práv na Yale nenašla ani zmínku.

Právník, co loudí zmrzlinu a chce nakreslit hasiče.

Život je někdy vážně podivný.

V noci se mi o něm zdálo. Čekala jsem to, přece jen to byl nejdůležitější zážitek od Lucovy smrti. Ale že budu snít o tom, jak ho na hřišti houpu a on se křečovitě drží řetězů a přitom se zalyká radostným smíchem, to mě nenapadlo. Vzbudila jsem se s úsměvem.

Než jsem se osprchovala, bylo hotové kafe, takže jsem se mohla nasnídat u notebooku při pročítání zpráv. Stihla jsem ještě napsat mail Rhondě, protože večer jsem jí při tom detektivním pátrání nestihla zavolat před osmou – a pozdější telefonáty přiváděly jejího občas nerudného muže k šílenství. Krátce jsem jí popsala, co se Mikeovi stalo a kteří doktoři ho léčili, a poprosila ji o názor. Měla mnohem víc zkušeností než já, třeba slyšela o podobném případě a bude mi schopná říct, jak dlouho může trvat, než se Michael dá do pořádku.

Z domu jsem vyrazila až po osmé. Do centra jsem jela přímo, bez přestupů, a za slabou půlhodinku už jsem vystupovala u Times Square. Chvilku mi trvalo, než jsem se zorientovala, ale nakonec jsem našla správnou ulici i dům. Až pak mi došlo, že jsem možná měla poprosit Roberta, aby pro mě někoho poslal. Neměla jsem číslo na nikoho z nich, takže do recepce hned naproti dveřím jsem vstupovala ustaraná a jen jsem doufala, že o mně vědí.

Za masivním kovovým pultem seděl muž v obleku. Zvedl hlavu od monitorů – okamžitě se mi vybavil Tony od Russoových. Tenhle byl ale o třídu výš a vypadal spíš jako osobní strážce než jako vrátný.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem a snažila se znít sebejistě. „Jsem Paige Adamsová a pracuji u Bavettových.“

Kývl bradou k výtahům. Poděkovala jsem a udělala krok tím směrem, když jsem si uvědomila, že ani nevím, do kterého patra jet. Bezradně jsem se otočila na muže v recepci. Než jsem stihla otevřít pus, řekl hlubokým, nezúčastněným hlasem:

„Ten úplně vpravo. Nahoru.“

Když jsem nastoupila, došlo mi, že je to ten výtah, co vedl z garáže. Dole se do něj dalo dostat jen s klíčem, na recepci hlídal přístup bodyguard. Zase dvě tlačítka, tentokrát jsem věděla, že to horní mě zaveze přímo do bytu Bavettových.

V hale s nádhernou skleněnou plastikou nikdo nebyl. Byt byl tichý, buď všichni spali, nebo už byli pryč. Anebo byl možná prostě jen tak velký, že tu žádný zvuk kromě hlasitého Michaelova křiku nebyl slyšet.

„Dobrý den?“ zkusila jsem to. Nestalo se nic. Přemýšlela jsem, jestli se mám vydat hledat kuchyň, kde by mohla být kuchařka nebo hospodyně, ale bála jsem se, že zabloudím. Vlezu, kam nemám. Asi by to nevypadalo dobře. Nakonec jsem se vydala jedinou cestou, kterou jsem znala: do Michaelova pokoje.

Ještě spal. Napříč přes postel, na břicho, s dekou skopanou k nohám. Ve spánku vypadal úplně normálně, až jsem se na chvíli cítila nepatřičně. V podstatě jsem vlezla do ložnice cizímu chlapovi. Překročila jsem pár rozházených hraček a posadila se na pohovku. Prostě počkám.

Asi za deset minut se začal převalovat. Zvedl hlavu, zamžoural do světla, které pronikalo do pokoje, a pak si přetáhl přes hlavu polštář. Myslela jsem, že třeba ještě na chvíli usne, ale najednou vystřelil z postele tak rychle, že jsem ani nepostřehla, jak se zvedl. Všiml si mě a nadšeně zahulákal: „Ahoj, Paige!“

Než jsem stihla odpovědět, chytil se oběma rukama za rozkrok a pokrčil nohy.

„Musím čůrat!“

A zmizel v koupelně.

Konsternovaně jsem se dívala na zavřené dveře a v duchu děkovala za to, že Michael umí chodit na záchod sám. A zároveň jsem úpěnlivě prosila nějakou vyšší moc, aby si uměl i utřít zadek. Moc by mi to ulehčilo práci.

Ozvalo se spláchnutí a Michael vyběhl do pokoje. Měl na sobě tepláky a triko s nápisem Yale, vesele se usmíval. Shýbl se, vzal do ruky hasičské auto na dálkové ovládání a trochu stydlivě zamířil ke mně.

„Ahoj, Mikee,“ pozdravila jsem ho. A pak jsem překvapila samu sebe, protože ze mě úplně automaticky vypadlo: „Umyl sis ruce?“

„Jé,“ povzdechl si otráveně, ale položil mi auto do klína a vrátil se do koupelny. Musela jsem se smát. Byl prostě... malý kluk. I když vypadal jako dospělý. A byl to okouzlující malý kluk. Těšila jsem se, až ho poznám víc. Už teď jsem tu práci milovala.

O chvíli později Mikeovi hlasitě zakručelo v břiše, takže jsem navrhla, aby se převlékl, že se půjdeme nasnídat. Otevřel skříň, ve které bylo jen pár kousků triček, kalhot, ponožek a trenýrek. Někdo si dal práci s tím, aby uklidil všechno oblečení, které nemělo být ušpiněno jídlem, někam jinam.

„Chtěla bys pyžámko se Spidermanem?“ zeptal se zamyšleně a svlékl si tričko.

„Ani ne,“ odpověděla jsem a musela sklopit oči, protože Michael si stáhl tepláky, pod kterými už nic neměl. Určitě jsem byla rudá. Dokázala jsem nahotu svých svěřenců zvládat naprosto v pohodě. Umýt je, přebalit, zavést cévku – nic mi nedělalo problém. Ale nejdřív jsem si musela zvyknout. Mikeovi bylo jedno, že jsem s ním v pokoji, což bylo dobře. Věřil mi a nevadila jsem mu.

„Já jo. Ale máma říká, že to není potřeba,“ huhlal, protože si přetahoval přes hlavu čisté tričko. „A Robbie říkal, že mi ho možná přinese Santa.“

„To asi jo,“ souhlasila jsem, „ale jen když budeš hodnej.“

„Já budu!“ slíbil nadšeně a konečně si natáhl trenýrky. Vybídla jsem ho, aby si vzal ještě kalhoty, a vyrazili jsme na snídani.

Netušila jsem, kde je kuchyň, spoléhala jsem na něj. Nepříjemné skleněné schody mu nedělaly žádný problém, hopkal po nich dolů a drmolil, že si dá čokokuličky a džusík. Zase jsem se musela usmát. V dolní chodbě zamířil až dozadu a cestou se dvakrát otočil s ukazováčkem přitisknutým ke rtům. Tady musí být ticho. Přikývla jsem. Jakmile jsme vstoupili do prostorné kuchyně, rozběhl se a smykem zastavil u jídelního stolu.

„Mladý muži!“ ozvalo se na oko varovným tónem od kuchyňské linky. „Co jsem ti říkala o tom běhání tady? Co kdybych nesla něco horkého?“

Michael se posadil a culil se. „Promiň, Thereso.“ Ale cítil, že to nemyslela vážně. Došla jsem doprostřed rozlehlé místnosti a spatřila starší, malou a kulaťoučkou ženu, která nemohla být nikým jiným než kuchařkou nebo hospodyní. Vypadala jako z filmu. Prošedivělé vlasy měla stažené do pevného drdolu, ale nezdála se být přísná, spíš naopak. Mile se na mě usmála a utřela si ruce do utěrky.

„Dobrý den, jsem Paige Adamsová,“ pozdravila jsem ji.

„Posaď se, pulcino,“ kývla bradou ke stolu. Oslovením, které snad neznamenal nic nelichotivého, dokreslila atmosféru všeho italského kolem. „Co si dáš k snídani?“

„Čokoládový kuličky!“ odpověděl Mikee místo mě.

„Už jsem snídala, děkuju.“

„Tak to ber jako svačinu. A ty,“ ukázala prstem na Michaela, „bys měl jíst něco normálního, ne jen ten obarvený polystyren! Co takhle slaninu a vejce?“

„Já chci čokokuličky!“ trval na svém. Theresa něco zamumlala italsky a pokřižovala se. Překvapeně jsem zvedla obočí. Nejdřív jsem to považovala za teatrální gesto, ale pak jsem si

všimla zlatého křížku a medailonku s Pannou Marií na krku. Došlo mi, že je vážně jako z filmu nebo románu. A hned jsem ji měla raději než všechny ostatní, co jsem v tomhle domě potkala – tedy kromě Mikeeho.

„Přivedeš mě do hrobu,“ zahrozila na Michaela, ale zas to nemyslela vážně. Ten se jen smál a spokojeně sledoval, jak Italka bere ze skříňky barevnou krabici, sype mu do misky cereální kuličky a zalévá je mlékem.

„Nikdy nesnídal nic jiného než kopec slaniny a tři míchaná vejce. A teď kuličky. Až se vrátí zpátky, bude z toho mít žaludeční vředy!“ zašeptala mi do ucha, když šla zpět k lince. „A co ty si dáš, pulcino?“

Uděla jsem si v duchu další poznámku: zjistit, jak mi to říká. Nahlas jsem odpověděla, že jen kafe, že na svačinu je zatím brzy. Theresa něco rozmrzele zamumlala. Nejspíš to dělá pořád. Zatímco Mikee pomocí lžice stavěl v kuličkách přehradu pro mléko, Theresa chvíli něco prováděla s velkým naleštěným kávovarem a po několika hlasitých zasyčeních přede mě postavila miniaturní hrneček s téměř černou tekutinou. Rozpačitě jsem se podívala na tu přibližně lžici kávy, která na mě čekala, a na Theresu. Ta stála s rukama v bok hned vedle mě a s neskrývaným pobavením čekala, co udělám. Věděla jsem, že Italové pijí kafe jinak. Ta jejich espressa a piccola. Ale já mám ráda pořádný kotel kávy s mlékem a cukrem – čím větší objem, tím lepší. Doma mi kafe vydrží klidně celé dopoledne a postupně z něj mám skoro ledovou kávu. Ale už od Donny u Russoových jsem věděla, že na kafe si Italové sáhnout nedají, přestože v Itálii třeba nikdy osobně nebyli.

„Děkuju,“ usmála jsem se a vzala ouško hrnečku mezi palec a ukazovák. Káva voněla krásně, párkrát jsem do ní foukla a ochutnala jsem. Byla hustá, měla neuvěřitelně hořkou, ale příjemnou chuť. A když jsem polkla, musela jsem zalapat po dechu. Jako bych schroupala hrst kávových zrn a zapila je lokem vody.